Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

18. detsember 2025*

Apellatsioonkaebus – Rahvatervis – Kuumutatavad tubakatooted – Teatud erandite tühistamine – Delegeeritud direktiiv (EL) 2022/2100 – Tühistamishagi – Õigus esitada hagi – ELTL artikli 263 neljas lõik – Tingimus, mille kohaselt peab vaidlustatud akt apellanti isiklikult puudutama – Ettevõtjate piiratud ring – Andmete esitamise ja teatamise kohustused – Müügiluba

Kohtuasjas C-731/23 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 29. novembril 2023 esitatud apellatsioonkaebus,

Nicoventures Trading Limited, asukoht London (Ühendkuningriik),

British American Tobacco (Germany) GmbH, asukoht Hamburg (Saksamaa),

British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), asukoht Rooma (Itaalia),

British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., asukoht Varssavi (Poola),

British American Tobacco España SA, asukoht Madrid (Hispaania),

P.J. Carroll & Company Limited, asukoht Dublin (Iirimaa),

esindajad: *advocaten* M. Schonberg ja L. Van den Hende,

apellandid,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: F. van Schaik ja H. van Vliet,

kostja esimeses kohtuastmes,

keda toetab:

Prantsuse Vabariik, esindajad: M. de Lisi, B. Fodda ja B. Travard,

menetlusse astuja apellatsioonimenetluses,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president K. Jürimäe (ettekandja), Euroopa Kohtu president K. Lenaerts teise koja kohtuniku ülesannetes, kohtunikud F. Schalin, M. Gavalec ja Z. Csehi,

kohtujurist: N. Emiliou,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 12. juuni 2025. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Apellatsioonkaebuses paluvad Nicoventures Trading Limited, British American Tobacco (Germany) GmbH, British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., British American Tobacco España SA ja P.J. Carroll & Company Limited tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 20. septembri 2023. aasta määrus Nicoventures Trading jt *vs.* komisjon (T-706/22, edaspidi „vaidlustatud kohtumäärus“, EU:T:2023:579), millega Üldkohus jättis vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata nende tühistamishagi komisjoni 29. juuni 2022. aasta delegeeritud direktiivi (EL) 2022/2100 peale, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/40/EL seoses teatavate erandite tühistamisega kuumutatud tubakatoodete puhul (ELT 2022, L 283, lk 4; edaspidi „delegeeritud direktiiv“).

Õiguslik raamistik

Direktiiv 2014/40/EL

2 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. aprilli 2014. aasta direktiiv 2014/40/EL tubaka- ja seonduvate toodete tootmist, esitlemist ja müüki käsitlevate liikmesriikide õigus- ja haldusnormide ühtlustamise kohta ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2001/37/EÜ (ELT 2014, L 127, lk 1; parandus ELT 2015, L 150, lk 24) reguleerib tubakatoodete turuleviimise eeskirju.

3 Direktiivi artiklis 2 „Mõisted“ on sätestatud:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[…]

18) „koostisosa“ – tubakas, lisaaine, samuti kõik ained või elemendid, mis leiduvad lõplikus tubakatootes või seotud tootes, sealhulgas paber, filter, trükivärv, kapslid ja liimid;

[…]

25) „eristav maitse või lõhn“ – selgelt tuntav lõhn või maitse, välja arvatud tubaka lõhn või maitse, mille annab lisaaine või lisaainete kombinatsioon (sealhulgas, kuid mitte ainult puuviljad, vürtsid, taimed, alkohol, magusained, mentool, vanilje jne), mis on äratuntav enne tubakatoote tarbimist või tarbimise ajal;

[…]

28) „olukorra oluline muutumine“ – müügimahtude suurenemine tooteliigiti vähemalt 10% vähemalt viies liikmesriigis, võttes aluseks artikli 5 lõike [6] kohaselt edastatud andmed, või leviku suurenemine vähemalt 5 protsendipunkti vähemalt viies liikmesriigis alla 25-aastastest moodustuva tarbijategrupi hulgas Eurobaromeetri 2012. aasta mais avaldatud eriaruande 385 või samaväärsete leviku-uuringute põhjal; mingil juhul ei käsitata olukorda oluliselt muutununa, kui müügimaht tooteliigiti jaemüügi tasandil ei ületa 2,5% tubakatoodete müügi kogumahust [Euroopa L]iidu tasemel;

[…]“.

4 Direktiivi artiklis 5 „Koostisosadest ja eralduvatest ainetest teatamine“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid nõuavad, et tubakatoodete tootjad ja importijad esitaksid pädevatele asutustele järgmist teavet tootemarkide ja tüüpide kaupa:

a) tubakatoodete tootmisel kasutatud koostisosade ja nende koguste loetelu iga tubakatoodetes sisalduva koostisosa kaalu põhjal kahanevas järjekorras;

[…]

Käesoleva artikli alusel nõutav teave esitatakse enne uue või muudetud tubakatoote turuleviimist.

[…]

6. Liikmesriigid nõuavad tootjatelt ja importijatelt, et nad esitaksid neile kättesaadavad sise- ja välisuuringud, mis käsitlevad turu-uuringuid ja uuringuid eri tarbijarühmade, sealhulgas noorte ja praeguste suitsetajate eelistuste kohta seoses koostisosade ja eralduvate ainetega, samuti kokkuvõtted turu-uuringutest, mida nad korraldavad uute toodete turule toomisel. Liikmesriigid nõuavad tootjatelt ja importijatelt veel, et nad esitaksid igal aastal iga liikmesriigi kohta müügikogused (ühikutes või kilogrammides) tootemarkide ja tüüpide kaupa alates 1. jaanuarist 2015. Liikmesriigid esitavad müügimahu kohta kättesaadavaid lisaandmeid.

7. Kogu käesoleva artikli ja artikli 6 kohaselt liikmesriikidelt või liikmesriikidele esitatav teave on elektroonilises vormis. Liikmesriigid hoiavad teavet elektroonilises vormis ja tagavad, et komisjonil ja teistel liikmesriikidel on teabele käesoleva direktiivi rakendamise eesmärgil igal ajal juurdepääs. […]“.

5 Direktiivi 2014/40 artiklis 7 „Koostisosi käsitlevad õigusnormid“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid keelavad turule viia tubakatooteid, millel on eristav maitse või lõhn.

[…]

7. Liikmesriigid keelavad selliste tubakatoodete turuleviimise, mis sisaldavad maitse- ja lõhnaaineid oma koostisosades, nagu filtrites, paberis, pakendis, kapslites, või mis tahes tehniliste lahenduste kasutamise, mis võimaldavad muuta asjaomase tubakatoote maitset või lõhna või suitsu intensiivsust. Filtrid, paberid ja kapslid ei tohi sisaldada tubakat või nikotiini.

[…]

12. Muude tubakatoodete kui sigarettide ja isevalmistatavate sigarettide tubaka puhul nähakse ette erand lõigetes 1 ja 7 sätestatud keeldude kohaldamisest. Komisjon võtab kooskõlas artikliga 27 vastu delegeeritud õigusakte, et lõpetada nimetatud erand konkreetse tootekategooria puhul, kui olukord on oluliselt muutunud, mida kinnitab komisjoni aruanne.

[…]“.

6 Selle direktiivi artiklis 9 käsitletakse üldhoiatust ja lisateavet, mis tuleb kanda suitsetatavate tubakatoodete tarbijapakenditele ja välispakendile. Direktiivi artiklis 10 on omakorda täpsustatud kohustusi seoses terviseohu hoiatustega, mis tuleb kanda sellise toote igale tarbijapakendile ja välispakendile.

7 Direktiivi 2014/40 artiklis 11 „Muu suitsetatava tubakatoote kui sigarettide, isevalmistatavate sigarettide tubaka ja vesipiibutubaka märgistamine“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid võivad muu suitsetatava tubakatoote kui sigarettide, isevalmistatavate sigarettide tubaka ja vesipiibutubaka puhul lubada erandit artikli 9 lõikes 2 sätestatud nõude täitmisest, st tootele lisateabe kandmisest, ja artiklis 10 sätestatud nõude täitmisest, st tootele terviseohu ühendhoiatuste kandmisest. […]

[…]

6. Komisjon võtab kooskõlas artikliga 27 vastu delegeeritud õigusakte, et kaotada lõikes 1 osutatud võimalus teha erand mõne tootekategooria puhul, kui olukord on oluliselt muutunud, mida kinnitab komisjoni aruanne asjaomase tootekategooria kohta.“

8 Selle direktiivi artiklis 19 „Uudsetest tubakatoodetest teatamine“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid nõuavad, et uudsete tubakatoodete tootjad ja importijad teatavad liikmesriikide pädevatele asutustele kõikidest sellistest tubakatoodetest, mida neil on kavas asjaomases liikmesriigis turule viia. Teade tuleb edastada elektrooniliselt kuus kuud enne kavandatavat turuleviimist […]. Teade tuleb edastada elektrooniliselt kuus kuud enne kavandatavat turuleviimist ja sellele tuleb lisada üksikasjalik asjaomase uudse tubakatoote kirjeldus ja kasutusjuhendid ning artikli 5 kohane teave koostisosade ning eralduvate ainete kohta. […]

2. […] Liikmesriigid teevad komisjonile kättesaadavaks kogu käesoleva artikli alusel saadud teabe.

3. Liikmesriigid võivad võtta kasutusele uudsetele tubakatoodetele loa andmise süsteemi. […]

[…]“.

Delegeeritud direktiiv

9 Direktiivi artiklis 1 on sätestatud:

„Direktiivi [2014/40] muudetakse järgmiselt:

1) artikli 7 lõige 12 asendatakse järgmisega:

„12. Muude tubakatoodete kui sigarettide, isevalmistatavate sigarettide tubaka ja kuumutatud tubakatoodete puhul nähakse ette erand lõigetes 1 ja 7 sätestatud keeldude kohaldamisest. Komisjon võtab kooskõlas artikliga 27 vastu delegeeritud õigusakte, et lõpetada nimetatud erand konkreetse tootekategooria puhul, kui olukord on oluliselt muutunud, mida kinnitab komisjoni aruanne.

Esimeses lõikes nimetatud „kuumutatud tubakatoode“ on uudne tubakatoode, mida kuumutatakse, et eritada nikotiini ja muid kemikaale sisaldavat aerosooli, mida kasutaja(d) sisse hingavad ning mis sõltuvalt toote omadustest on suitsuvaba või suitsetatav tubakatoode.“;

2) artiklit 11 muudetakse järgmiselt:
   a) pealkiri asendatakse järgmisega:

      „Artikkel 11

      Muu suitsetatava tubakatoote kui sigarettide, isevalmistatavate sigarettide tubaka, vesipiibutubaka ja kuumutatud tubakatoodete märgistamine“;
   b) lõike 1 esimene lõik asendatakse järgmisega:

      Liikmesriigid võivad muude suitsetatavate tubakatoodete kui sigarettide, isevalmistatavate sigarettide tubaka, vesipiibutubaka ja artikli 7 lõike 12 teises lõigus määratletud kuumutatud tubakatoodete puhul lubada erandit kohustusest kanda kõnealustele tubakatoodetele artikli 9 lõikes 2 sätestatud teave ja artiklis 10 sätestatud terviseohu ühendhoiatus. Sellisel puhul ning lisaks artikli 9 lõikes 1 ette nähtud üldhoiatusele on kõnealuste toodete igal tarbijapakendil ja igal välispakendil üks I lisas loetletud teksthoiatustest. Artikli 9 lõikes 1 sätestatud üldhoiatus sisaldab viidet suitsetamisest loobumise abiteenustele, millele on osutatud artikli 10 lõike 1 punktis b.““

Vaidluse taust

10 Vaidluse taust on esitatud vaidlustatud kohtumääruse punktides 2–6. Käesoleva apellatsioonkaebuse jaoks võib need kokku võtta järgmiselt.

11 Kontsern British American Tobacco (edaspidi „kontsern BAT“), millesse apellandid kuuluvad, toodab ja turustab tubakatooteid, sealhulgas kuumutatavaid tubakatooteid. Üks apellantidest, Nicoventures Trading, asutati 2011. aastal kontserni BAT siseselt ja see pidi keskenduma üksnes uuenduslike mittepõlevate toodete, sealhulgas kuumutatavate tubakatoodete arendamisele ja turustamisele. Nicoventures Trading müüb kontserni BAT kuumutatavaid tubakatooteid teistele kontserni äriühingutele, kelle hulgas on ka teised apellandid. Nemad turustavad või kavatsevad turustada Nicoventures Tradingu tooteid 14 liikmesriigi turul.

12 Komisjon avaldas 15. juunil 2022 kooskõlas direktiiviga 2014/40 aruande, milles näitas, et kuumutatavate tubakatoodete turuolukord on märkimisväärselt muutunud.

13 Selle aruande alusel võttis komisjon direktiivi 2014/40 artikli 7 lõike 12 ja artikli 11 lõike 6 alusel vastu delegeeritud direktiivi. Alates 23. oktoobrist 2023, mil liikmesriigid pidid kohaldama delegeeritud direktiivi järgimiseks vajalikke meetmeid, ei ole kuumutatavad tubakatooted enam vabastatud direktiivi 2014/40 artikli 7 lõigetes 1 ja 7 sätestatud maitse- ja lõhnaainete keelust. Lisaks kehtivad alates samast kuupäevast keelustamata suitsetatavatele kuumutatavatele tubakatoodetele samad piirangud pakenditel kasutatava märgistuse suhtes nagu muudele suitsetatavatele tubakatoodetele, mille suhtes ei kohaldata erandit.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

14 Apellandid esitasid delegeeritud direktiivi tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 16. novembril 2022.

15 Kuna komisjon leidis, et delegeeritud direktiiv ei puuduta apellante otseselt ega isiklikult ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses, esitas ta 17. jaanuaril 2023 vastuvõetamatuse vastuväite.

16 Üldkohus nõustus vaidlustatud kohtumääruses selle vastuvõetamatuse vastuväitega ja jättis hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

17 Üldkohus tõdes selle kohtumääruse punktides 13 ja 14 kõigepealt, et delegeeritud direktiiv on üldkohaldatav akt vastavalt ELTL artikli 263 neljandale lõigule, mille artiklis 2 on ette nähtud rakendusmeetmed, st ülevõtmismeetmed, mille vastuvõtmine on liikmesriikide ülesanne. Üldkohus järeldas sellest, et tühistamishagi ei kuulu ELTL artikli 263 neljandas lõigus esitatud kolmanda olukorra alla, kus iga isik võib esitada hagi üldkohaldatava akti vastu, mis puudutab teda otseselt ega vaja rakendusmeetmeid. Ta tõdes samuti, et kuna apellandid ei ole delegeeritud direktiivi adressaadid, ei kuulu tühistamishagi selles sättes ette nähtud esimese olukorra alla, kus iga isik võib esitada hagi temale adresseeritud akti vastu. Seetõttu leidis Üldkohus, et tuleb analüüsida, kas apellandid on selles sättes ette nähtud teises olukorras, see tähendab, kas delegeeritud direktiiv puudutab neid otseselt ja isiklikult.

18 Seoses tingimusega, et vaidlustatud akt peab apellanti otseselt puudutama, tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktides 24, 26 ja 28 pärast Euroopa Kohtu asjakohasele praktikale viitamist, et delegeeritud direktiiviga kahjustatakse nende ettevõtjate õiguslikku olukorda, kes sarnaselt apellantidega turustavad või kavatsevad turustada eristava maitse või lõhnaga kuumutatavaid tubakatooteid, kuna pärast selle direktiivi vastuvõtmist muutub nende turustamine õigusvastaseks. Neil ettevõtjatel on ka kohustus kanda mittekeelatud suitsetatavate kuumutatavate tubakatoodete pakendile samad terviseohu hoiatused, mis tuleb kanda teatud muudele suitsetatavatele tubakatoodetele.

19 Seega kehtivad apellantide suhtes eristava maitse või lõhnaga kuumutatavate tubakatoodete turustamise keeld ja otseselt delegeeritud direktiivist tulenevad kohustused, sõltumata asjaolust, et see direktiiv vajab rakendusmeetmeid, see tähendab ülevõtmismeetmeid, mille peavad vastu võtma liikmesriigid. Nimelt on käesolevas asjas vaidlustatud õigusaktiga ette nähtud ülevõtmismeetmed vajalikud üksnes nimetatud keeldude ja kohustuste täielikuks kohaldamiseks liikmesriikide õiguses, ilma et liikmesriikidel oleks iseseisvat kaalutlusõigust, kuna vaidlustatud õigusakt ei jäta liikmesriikidele selles osas mingit kaalutlusruumi.

20 Seega otsustas Üldkohus, et see direktiiv puudutab apellante otseselt ning et ükski komisjoni esitatud argumentidest ei sea neid hinnanguid kahtluse alla.

21 Seoses tingimusega, et vaidlustatud akt peab apellanti isiklikult puudutama, kordas Üldkohus kõigepealt vaidlustatud kohtumääruse punktis 36 – tuginedes eelkõige 15. juuli 1963. aasta kohtuotsusele Plaumann *vs.* komisjon (25/62, EU:C:1963:17) –, et üldkohaldatavad aktid võivad teatud füüsilisi või juriidilisi isikuid isiklikult puudutada, olles nende suhtes seega oma olemuselt otsused, kui need aktid neid mõjutavad mingi neile omase tunnuse või neid iseloomustava faktilise olukorra tõttu, mis neid kõigist teistest isikutest eristab ning seega individualiseerib neid sarnaselt otsuse adressaadiga.

22 Viidates 18. mai 1994. aasta kohtuotsuse Codorniu *vs.* nõukogu (C-309/89, EU:C:1994:197) punktile 18, täpsustas Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktis 37, et õigusakti üldist kohaldatavust ja sellest tulenevat normatiivset iseloomu ei sea kahtluse alla võimalus määratleda enam-vähem täpselt õigussubjektide arv või ka konkreetselt need õigussubjektid, kellele seda teataval ajahetkel kohaldatakse, kui on selge, et see kuulub kohaldamisele kõne all olevas õigusaktis määratletud ja selle eesmärgiga seotud objektiivse õigusliku või faktilise olukorra alusel.

23 Seejärel analüüsis Üldkohus apellantide argumente, millega nad soovisid tõendada, et delegeeritud direktiiv puudutab neid isiklikult.

24 Esiteks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktis 45, et ainuüksi asjaolust, et ettevõtjad, kes olid esitanud teateid või andmeid vastavalt direktiivi 2014/40 artiklitele 5 või 19 või kellele oli väljastatud luba selle direktiivi artikli 19 lõike 3 kohaselt kehtestatud süsteemi alusel, olid vaidlustatud õigusakti vastuvõtmise ajal tuvastatavad, ei piisa tõendamaks, et see akt neid isiklikult puudutab, kuna seda delegeeritud direktiivi kohaldatakse üldistel ja abstraktsetel kaalutlustel. Üldkohus leidis, et komisjon ei olnud kohustatud delegeeritud direktiivi vastuvõtmisel konkreetselt nende olukorda arvesse võtma.

25 Teiseks lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktis 46 tagasi argumendi, et delegeeritud direktiivist on puudutatud väike arv ettevõtjaid, kuna määrava tähtsusega ei ole nende füüsiliste või juriidiliste isikute arv, keda vaidlustatud õigusakt puudutab.

26 Kolmandaks möönis Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktis 47, et eristava maitse või lõhnaga kuumutatavate tubakatoodete turustamise täielik keeld, mis on kehtestatud delegeeritud direktiiviga, seab kahtlemata kahtluse alla mõne apellandi load selliste tubakatoodete turustamiseks. Ta leidis vaidlustatud kohtumääruse punktides 47 ja 49 siiski, et selliseid ilma ainuõiguseta antud lube ei saa pidada sellisteks, et need eristavad ja individualiseerivad loaomanike olukorda vaidlustatud õigusakti seisukohast nii, nagu nad oleksid olnud selle adressaadid. Lisaks leidis Üldkohus, et need load ei anna nende omanikele õigusi, mis oleksid võrreldavad nendega, mis olid hagejatel kohtuasjades, milles tehti 17. jaanuari 1985. aasta kohtuotsus Piraiki-Patraiki jt *vs.* komisjon (11/82, EU:C:1985:18), 18. mai 1994. aasta kohtuotsus Codorniu *vs.* nõukogu (C-309/89, EU:C:1994:197), 13. märtsi 2008. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159) ning 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsus Stichting Woonpunt jt *vs.* komisjon (C-132/12 P, EU:C:2014:100).

27 Neljandaks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktis 51, et asjaolu, et eristava maitse või lõhnaga kuumutatavate tubakatoodete tootjad ja importijad ei ole vaidlustatud õigusakti puhul samas olukorras kui asjaomaste toodete tootmis- ja turustusahelas ees- ja tagapool asuvad ettevõtjad, ei ole asjakohane küsimuse puhul, kas apellandid kuuluvad ettevõtjate piiratud ringi. Tõendamaks, et delegeeritud direktiiv puudutab neid isiklikult, ei pea apellandid nimelt

tõendama mitte seda, et nad on mõjutatud teistmoodi kui teised ettevõtjad, vaid seda, et nad on mõjutatud neile omase tunnuse või faktilise olukorra tõttu, mis neid individualiseerib sarnaselt otsuse adressaadiga.

28 Vaidlustatud kohtumääruse punktis 52 järeldas Üldkohus kõigi nende kaalutluste alusel, et load, teated ja andmed, millele apellandid tuginesid, ei võimalda tõendada, et vaidlustatud õigusakt puudutab neid isiklikult.

29 Vaidlustatud kohtumääruse punktides 54 ja 55 leidis Üldkohus vastuseks apellantide argumentidele, mille kohaselt see direktiiv kahjustab oluliselt nende konkurentsiolukorda, esiteks, et sellest, et üldkohaldatav akt puudutab teatud ettevõtjaid majanduslikult rohkem kui teisi, ei piisa, et neid võrreldes teiste ettevõtjatega individualiseerida, kui seda akti kohaldatakse objektiivselt määratletud olukorra alusel. Teiseks, üksnes asjaolu, et füüsiline või juriidiline isik võib kaotada olulise sissetulekuallika uue õigusliku regulatsiooni tõttu, ei tõenda seda, et ta on erilises olukorras, ega ole piisav tõendamaks, et see õiguslik regulatsioon puudutab teda isiklikult; see isik peab esitama tõendid asjaolu kohta, et väidetavalt tekitatud kahju individualiseerib teda võrreldes kõigi teiste ettevõtjatega, keda asjaomane regulatsioon puudutab samal moel kui teda.

30 Seetõttu otsustas Üldkohus, et apellantidel ei olnud alust väita, et delegeeritud direktiiv puudutab neid isiklikult, ja seetõttu tuleb hagi jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

31 Apellatsioonkaebuses paluvad apellandid Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtumäärus,

– kui Euroopa Kohus leiab, et menetlusstaadium seda võimaldab, lükata vastuvõetamatuse vastuväide tagasi, tunnistada esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetavaks ja saata asi tagasi Üldkohtule sisulise otsuse tegemiseks ning

– mõista kohtukulud, sealhulgas Üldkohtu menetluse kulud, välja komisjonilt.

32 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

– mõista kohtukulud välja apellantidelt.

33 Euroopa Kohtu presidendi 25. aprilli 2024. aasta määrusega Nicoventures Trading jt *vs.* komisjon (C-731/23 P, EU:C:2024:380) lubati Prantsuse Vabariigil astuda menetlusse komisjoni nõuete toetuseks. Ta palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata ja jätta seega hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

Apellatsioonkaebus

34 Apellandid põhjendavad oma apellatsioonkaebust ühe väitega, mille kohaselt rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta kohaldas nende olukorrale tingimust, et vaidlustatud akt peab hagejat isiklikult puudutama. See väide jaguneb kaheks erinevaks osaks, mille kohaselt on rikutud õigusnorme nii

nende asjaolude analüüsimisel, mille apellandid esitasid tõendamaks, et delegeeritud direktiiv puudutab neid isiklikult, kui ka õigusliku kriteeriumi „turupositsiooni olulise kahjustamise“ hindamisel.

Ainsa väite esimene osa

Poolte argumendid

35 Ainsa väite esimene osa puudutab vaidlustatud kohtumääruse punkte 45–52. Apellandid väidavad, et Üldkohus rikkus õigusnormi nende poolt Üldkohtus esitatud tõendite õigusliku tähtsuse hindamisel ja sedastades, et need tõendid ei olnud piisavad tõendamaks, et delegeeritud direktiiv puudutab neid isiklikult.

36 Üldkohus rikkus nende väitel õigusnormi sellega, et ta hindas iga tõendit eraldi ja individuaalselt ning analüüsis, kas igaüks neist oli iseseisvalt piisav tõendamaks, et delegeeritud direktiiv puudutab apellante isiklikult. Selline lähenemine ei ole kooskõlas kohtupraktikaga, mis nõuab, et tehtaks kindlaks „tõendite kogum“ või „faktiliste ja õiguslike asjaolude kogum“, mis võib apellanti individualiseerida.

37 Esiteks, vastupidi sellele, mida otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktis 45, on asjakohane asjaolu, et direktiivi 2014/40 artikli 5 ja artikli 19 lõike 1 alusel esitatud teadete ja andmete tõttu oli komisjoni delegeeritud direktiivi vastuvõtmise ajal võimalik apellandid tuvastada.

38 Teiseks ei nõustu apellandid vaidlustatud kohtumääruse punktiga 46, kuna hiljutisest kohtupraktikast tuleneb, et kuigi apellandi turupositsiooni olulisus ei ole iseenesest piisav tõendamaks, et vaidlustatud akt puudutab teda isiklikult, on see siiski asjakohane, kuna see asjaolu kuulub seda apellanti iseloomustava konkreetse olukorra koosseisu. Samas on see käesoleval juhul aga nii, kui võtta arvesse kontserni BAT seisundi olulisust kuumutatavate tubakatoodete liidu turul.

39 Lisaks ei ole nende väitel õiguslikult põhjendatud vaidlustatud kohtumääruse punktis 51 esitatud Üldkohtu järeldus, et kuumutatavate tubakatoodete tootjaid ei saa eristada teistest asjaomaste toodete tootmis- ja turustusahelas tegutsevatest ettevõtjatest. Asjaolu, et akt võib mõjutada ka teisi ettevõtjaid, ei tähenda, et see ei saa puudutada isiklikult ettevõtjat, keda see otseselt oluliselt mõjutab.

40 Käesolevas asjas eristab asjaomaste toodete tootmis- ja turustamisahelas tegutsevaid eri ettevõtjaid direktiivi 2014/40 artikli 5 ja artikli 19 lõike 1 alusel kehtestatud teavitamissüsteem. See süsteem nõuab, et teate peab esitama üksnes asjaomase toote tootja või importija, mitte tarneahelas ees- või tagapool asuv ettevõtja. Sellega seoses ei saa viidata teise tootja või valmistaja olemasolule, et välistada asjaolu, et delegeeritud direktiiv puudutab apellante isiklikult.

41 Kolmandaks rikkus Üldkohus apellantide arvates vaidlustatud kohtumääruse punktides 47–50 õigusnormi, kuna ta ei pidanud piisavalt oluliseks müügilube, mille mõned apellandid olid saanud enne delegeeritud direktiivi vastuvõtmist.

42 Sellega seoses väidavad apellandid esiteks, et on ekslik väita, et delegeeritud direktiivi mõju on kõigile ettevõtjatele ühesugune, olenemata sellest, kas neil on müügiluba või mitte, sest need, kellel see on, kaotavad selle erinevalt teistest. Teiseks ei pea selle direktiivi vastuvõtmisele eelnenud õigused tingimata olema ainuõiguslikud, et asuda seisukohale, et see direktiiv puudutab apellante isiklikult 13. märtsi 2008. aasta kohtuotsuse komisjon *vs.* Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159) ja 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsuse Stichting Woonpunt jt *vs.* komisjon (C-132/12 P, EU:C:2014:100) tähenduses. Kolmandaks ei ole selles suhtes asjakohaseks pidamiseks vaja, et sellised varasemad õigused oleksid „tähtajatud“.

43 Komisjon väidab, et ainsa väite esimene osa ei ole põhjendatud.

44 Ta leiab, et asjaolu, et Üldkohus analüüsis esimeses kohtuastmes esitatud argumente süstemaatiliselt ja struktureeritult, ei tähenda, et Üldkohus ei võtnud arvesse „tõendite kogumit“, mida nõuab apellantide viidatud kohtupraktika. Komisjon vaidleb vastu ka seisukohale, et kui Üldkohus oleks järginud apellantide soovitud lähenemisviisi, oleks ta jõudnud järeldusele, et apellandid on isiklikult puudutatud, sest iga apellantide esitatud tõend on ilmselgelt asjakohane ja oluline.

45 Kõigepealt heidab komisjon apellantidele ette, et nad jätsid mulje, et nad tuginesid suurele hulgale tõenditele, mida Üldkohus oleks pidanud hindama koos. Samas on esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduses esitatud argumentides apellandid sisuliselt piirdunud väitega, et nende olukord on eriline. Esiteks väitsid nad, et nad kuuluvad ettevõtjate suletud ringi, kes olid delegeeritud direktiivi vastuvõtmise ajal tuvastatavad ja tegelikult tuvastatud direktiivi 2014/40 artiklite 5 ja 19 alusel esitatud teadete ja andmete kaudu. Teiseks võib delegeeritud direktiiv oluliselt mõjutada nende turupositsiooni. Komisjoni arvates selgitas Üldkohus veenvalt põhjuseid, miks need kaks argumenti ei võimalda tuvastada, et delegeeritud direktiiv puudutab apellante isiklikult.

46 Mis puudutab esimest argumenti, siis komisjoni arvates märkis Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktis 43 õigesti, et direktiivi 2014/40 artiklites 5 ja 19 ette nähtud nõuded on üldised, abstraktsed ja kohaldatavad kõigi ettevõtjate suhtes, kes viivad või kavatsevad turule viia mõnd tubakatoodet. Neid nõudeid ei saa komisjoni sõnul pidada sellisteks, mis iseloomustavad ja individualiseerivad loaomanike olukorda delegeeritud direktiivi seisukohast nii, nagu nad oleksid olnud selle adressaadid.

47 Selles kontekstis on tema väitel esiteks tulemusetud apellantide argumendid, mis puudutavad ettevõtjate suletud rühma tuvastatavust delegeeritud direktiivi vastuvõtmise ajal.

48 Teiseks leiab komisjon, et apellandid moonutavad vaidlustatud kohtumääruse punkti 46 sisu, kuna vastupidi nende väidetele ei viidanud Üldkohus selles punktis mitte apellantide turuosale, vaid nende ettevõtjate arvule, keda delegeeritud direktiiv mõjutab. Need kaks kriteeriumi on aga erinevad ega ole asjakohased selle kindlakstegemisel, kas see direktiiv puudutab apellante isiklikult.

49 Apellandid moonutavad komisjoni arvates ka vaidlustatud kohtumääruse punkti 51, kuna vastupidi apellantide väidetele ei kinnitanud Üldkohus selles, et kuumutatavate tubakatoodete tootjaid ei saa eristada teistest asjaomaste toodete turustus- või tarneahelas tegutsevatest ettevõtjatest.

50 Komisjoni väitel on tulemusetu apellantide argument, et teise tootja või valmistaja olemasolule ei saa viidata välistamaks asjaolu, et delegeeritud direktiiv puudutab apellante isiklikult, sest Üldkohus ei tuginenud vaidlustatud kohtumääruses sellisele järeldusele.

51 Kolmandaks tuleb komisjoni sõnul tagasi lükata argument, et Üldkohus ei pidanud vaidlustatud kohtumääruse punktides 47–50 piisavalt oluliseks apellantide müügilube.

52 Ühelt poolt märgib komisjon, et Üldkohus ei otsustanud, et delegeeritud direktiivi mõju on kõigile ettevõtjatele ühesugune. Tema arvates on seega tulemusetud argumendid, millega apellandid väidavad vastupidist. Teiselt poolt toob komisjon esile, et kohtupraktika, millele apellandid selle argumendi põhjendamiseks viitavad, ei ole asjakohane. Nimelt puudutab 13. märtsi 2008. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159) üldkohaldatava akti peale esitatud hagi, mille esitasid isikud, kellel on omandatud õigused, samas kui 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsus Stichting Woonpunt jt *vs.* komisjon (C-132/12 P, EU:C:2014:100) on näide juriidiliste isikute esitatud hagist akti peale, millega vaidlustatakse komisjoni otsus riigiabikava kohta, milles nad olid abisaajad.

53 Seega ei rikkunud komisjoni arvates Üldkohus õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtumääruse punktis 47, et kõnealused load ei anna nende omanikele õigusi, mis oleksid võrreldavad käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis nimetatud kohtuasjade hagejate õigustega. Käesoleval juhul saab delegeeritud direktiivi väidetav tagajärg seisneda üksnes „saamata jäänud tulus“ asjatute lootuste tähenduses, see tähendab sellise võimaluse kaotamises, mida oleks saanud kasutada isik, kes on huvitatud kuumutatavate tubakatoodete tootmisest või nendega kauplemisest.

54 Prantsuse Vabariik nõustub kõigi komisjoni argumentidega. Ta lisab, et delegeeritud direktiivi kohaldatakse kõigi ettevõtjate suhtes, kellel on nõuetekohane luba kuumutatavaid tubakatooteid turule viia, sealhulgas apellantide konkurentide suhtes. Lisaks on loomulik, et tekkivasse turgu investeerib esialgu üksnes väike arv ettevõtjaid. See ei võimalda siiski järeldada, et apellandid kui ettevõtjad, kes eristuvad üksnes oma varase turule sisenemise tõttu, oleks erilises olukorras seetõttu, et delegeeritud direktiiv individualiseerib neid sarnaselt mõne selle adressaadiga.

Euroopa Kohtu hinnang

55 Ainsa väite esimese osa kohaselt rikkus Üldkohus õigusnorme, kui ta hindas tõendeid, mille apellandid esitasid näitamaks, et nad kuuluvad delegeeritud direktiivi vastuvõtmise ajal tuvastatud või tuvastatavate ettevõtjate suletud rühma ning et seega puudutab see direktiiv neid isiklikult ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

56 Apellantide argumendid puudutavad muu hulgas vaidlustatud kohtumääruse punkte 45–52, milles Üldkohus analüüsis, kas piisab esiteks direktiivi 2014/40 artiklite 5 ja 19 alusel esitatud teadetest ja andmetest ning teiseks selle direktiivi artikli 19 lõike 3 alusel loasüsteemi kehtestanud liikmesriikides väljastatud müügilubadest, et neid individualiseerida sarnaselt otsuse adressaadiga.

57 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt saab teisele isikule adresseeritud otsus kedagi isiklikult puudutada vaid siis, kui see otsus mõjutab teda mingite talle omaste tunnuste või teda iseloomustava faktilise olukorra tõttu, mis teda teistest isikutest eristab ning seega individualiseerib sarnaselt otsuse adressaadiga (vt eelkõige 15. juuli 1963. aasta kohtuotsus

Plaumann *vs*. komisjon, 25/62, EU:C:1963:17, lk 223; 17. septembri 2015. aasta kohtuotsus Mory jt *vs*. komisjon, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punkt 93, ja 31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Braesch jt, C-284/21 P, EU:C:2023:58, punkt 51).

58 Selles kontekstis ei anna võimalus määratleda enam-vähem täpselt õigussubjektide arv ja isegi need isikud, kellele meedet kohaldatakse, mingil moel alust järeldada, et meede neid subjekte isiklikult puudutab, kui seda kohaldatakse selle õigusaktiga määratletud õiguslikult või faktiliselt objektiivse olukorra alusel (16. märtsi 1978. aasta kohtuotsus Unicme jt *vs*. nõukogu, 123/77, EU:C:1978:73, punkt 16; 22. novembri 2001. aasta kohtuotsus Antillean Rice Mills *vs*. nõukogu, C-451/98, EU:C:2001:622, punkt 52, ja 12. juuli 2022. aasta kohtuotsus Nord Stream 2 *vs*. parlament ja nõukogu, C-348/20 P, EU:C:2022:548, punkt 157).

59 Samuti ilmneb Euroopa Kohtu praktikast, et kui õigusakt puudutab isikute rühma, kes olid selle akti vastuvõtmise hetkel tuvastatud või tuvastatavad rühma liikmetele omaste kriteeriumide põhjal, siis võivad need isikud olla sellest aktist isiklikult puudutatud, kuna nad kuuluvad mõnda ettevõtjate piiratud ringi (vt selle kohta 17. jaanuari 1985. aasta kohtuotsus Piraiki-Patraiki jt *vs*. komisjon, 11/82, EU:C:1985:18, punkt 31; 22. juuni 2006. aasta kohtuotsus Belgia ja Forum 187 *vs*. komisjon, C-182/03 ja C-217/03, EU:C:2006:416, punkt 60; 13. märtsi 2008. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, punkt 71, ja 12. juuli 2022. aasta kohtuotsus Nord Stream 2 *vs*. parlament ja nõukogu, C-348/20 P, EU:C:2022:548, punkt 158). See võib nii olla eeskätt siis, kui otsusega muudetakse õigusi, mille eraõiguslik isik on omandanud enne otsuse vastuvõtmist (13. märtsi 2008. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, punkt 72, ja 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsus Stichting Woonpunt jt *vs*. komisjon, C-132/12 P, EU:C:2014:100, punkt 59).

60 Seega peab apellant selleks, et teda saaks pidada teatud isikute piiratud ringi liikmena isiklikult puudutatuks, esiteks tõendama, et vaidlustatud akti vastuvõtja oli ta tuvastanud või vähemalt oli võimalik ta vaidlustatud akti vastuvõtmise ajal tuvastada piisavalt täpse teabe alusel, mida see akti andja sai hankida (vt selle kohta 17. jaanuari 1985. aasta kohtuotsus Piraiki-Patraiki jt *vs*. komisjon, 11/82, EU:C:1985:18, punkt 31), ja teiseks, et apellandil on konkreetsed tunnused võrreldes teiste isikutega, kelle suhtes seda akti võidakse kohaldada.

61 Käesoleval juhul on delegeeritud direktiiviga esiteks keelatud turustada eristava maitse või lõhnaga kuumutatavaid tubakatooteid ning tooteid, mille üks koostisosa sisaldab maitse- ja lõhnaainet, ning teiseks on kehtestatud suitsetatavate kuumutatavate tubakatoodete suhtes samad märgistamiskohustused nagu sigarettidele, isevalmistatavate sigarettide tubakale ja vesipiibutubakale.

62 Sellest järeldub, nagu tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktides 28 ja 30, et selline turustamine muutus ebaseaduslikuks alates 23. oktoobrist 2023, kui liikmesriigid pidid olema delegeeritud direktiivi järgimiseks vastu võtnud sätted, mis hakkasid kehtima. Sellest tuleneb, et apellandid, kes turustavad kuumutatavaid tubakatooteid, mille üks koostisosa sisaldab eristavat maitse- või lõhnaainet, jäid ilma võimalusest neid tooteid alates sellest kuupäevast turustada.

63 Lisaks muudeti delegeeritud direktiiviga alates 23. oktoobrist 2023 ka korda, mille raames võisid apellandid kuni selle kuupäevani oma kuumutatavaid tubakatooteid turustada, muutes nende tegevuse tingimused varasemast vähem soodsaks, eelkõige uute märgistamiskohustuste tõttu, mis sellest ajast nende toodete suhtes kehtivad.

64 Ent esiteks olgu märgitud, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 163 ja 164 sisuliselt esile tõi, et see uus kord on turu „olukorra olulise muutumise“ tagajärg direktiivi 2014/40 artikli 2 punkti 28 tähenduses, mille komisjon tuvastas vastavalt sellele sättele asjaomaste toodete müügimahu alusel, mille tootjad ja importijad on selle direktiivi artikli 5 lõikes 6 sätestatud kohustust täites teatanud.

65 Teiseks, kuna kuumutatavad tubakatooted on uudsed tubakatooted, siis eelnes nende turuleviimisele apellantide poolt nimetatud direktiivi artikli 5 ja artikli 19 lõike 1 alusel tingimata liikmesriikide pädevate asutuste teavitamine. Sellele teatele oli lisatud muu hulgas nimekiri nende toodete valmistamisel kasutatud koostisosadest, mille hulgas on sellised lisaained nagu eristavad maitse- ja lõhnaained, ning selle puhul esitatud teabega oli komisjonil võimalik tutvuda direktiivi 2014/40 artikli 19 lõike 2 alusel.

66 Lisaks võis selline turuleviimine ka sõltuda nende riikide loast, kes olid otsustanud kasutada neile selle direktiivi artikli 19 lõikega 3 antud võimalust.

67 Neil asjaoludel tuleb esiteks tõdeda, et apellandid kuuluvad nende ettevõtjate piiratud ringi, kes olid komisjoni poolt delegeeritud direktiivi vastuvõtmise ajal tuvastatud või tuvastatavad seetõttu, et enne selle direktiivi vastuvõtmist tuvastati turu „olukorra märkimisväärne areng“, mis on eelduseks nii direktiivi 2014/40 artikli 7 lõikes 12 kui ka artikli 11 lõikes 6 sätestatud komisjoni delegeeritud pädevuse kasutamisele ning käesoleva kohtuotsuse punktides 65 ja 66 viidatud teavitamiskohustustele ja loa andmise otsustele.

68 Teiseks puudutavad delegeeritud direktiivis sätestatud uued keelud ja kohustused apellante konkreetselt, kuna selle tulemusel muutus alates 23. oktoobrist 2023 kuumutatavate tubakatoodete turustamise kord, mida nad olid kuni selle kuupäevani kasutanud, muutes nende tegevustingimused varasemaga võrreldes vähem soodsaks, eelkõige arvestades seda, et eristava maitse või lõhnaga kuumutatavate tubakatoodete müük on delegeeritud direktiiviga lihtsalt täiesti keelatud. Sellel turul tegutsevad ettevõtjad, nagu apellandid, kaotasid seega lõplikult oma õiguse neid tooteid turustada ning ka ükski teine ettevõtja ei saa seda tulevikus teha.

69 Seega rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtumääruse punktis 47, et mõnele apellandile direktiivi 2014/40 alusel antud lube ei saa pidada sellisteks, mis iseloomustavad ja individualiseerivad loaomanike olukorda delegeeritud direktiivi seisukohast nii, nagu nad oleksid selle adressaadid, ning kui ta järeldas selle kohtumääruse punktis 52, et load, teated ja andmed, millele apellandid Üldkohtus tuginesid, ei võimaldanud tõendada, et delegeeritud direktiiv puudutab neid isiklikult.

70 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 168 sisuliselt märkis, ei saa asjaolu, et kõnealused müügiload ei ole ainuõiguslikud, nagu on mainitud vaidlustatud kohtumääruse punktis 49, mõjutada apellantide individualiseerimist. Asjakohane kriteerium selles osas seisneb enne vaidlustatud akti vastuvõtmist apellandi omandatud õiguste muutumises (vt selle kohta 13. märtsi 2008. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, punkt 72), see tähendab asjaolu, et talle kuulub „konkreetne omandatud õigus“ (vt selle kohta 14. jaanuari 2021. aasta kohtumäärus Sabo jt *vs.* parlament ja nõukogu, C-297/20 P, EU:C:2021:24, punkt 28), ilma et see õigus peaks tingimata olema ainuõigus.

71 Kõiki neid kaalutlusi arvestades tuleb apellatsioonkaebuse ainsa väite esimese osaga nõustuda ja vaidlustatud kohtumäärus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida teisi argumente, mille apellandid selle väiteosa põhjendamiseks esitasid.

Ainsa väite teine osa

72 Kuna apellatsioonkaebuse ainsa väite esimese osaga nõustumine toob kaasa vaidlustatud kohtumääruse tühistamise, ei ole vaja analüüsida selle väite teist osa, mis ei saa kaasa tuua selle kohtumääruse ulatuslikumat tühistamist.

Menetlus Üldkohtus

73 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu teise lause kohaselt võib Euroopa Kohus teha Üldkohtu otsuse tühistamise korral asja suhtes ise lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab.

74 Kuigi käesolevas asjas ei saa Euroopa Kohus selles menetlusstaadiumis Üldkohtule esitatud hagi sisuliselt lahendada, on tal seevastu vajalik teave, et teha lõplik otsus komisjoni poolt menetluse esimeses astmes esitatud vastuvõetamatuse vastuväite kohta.

75 Vastuvõetamatuse väite põhjendamiseks toob komisjon esile, et vaidlustatud õigusakt ei puuduta apellante ei otseselt ega isiklikult.

76 Esiteks olgu märgitud, et kuna pooled ei ole seda konkreetselt vaidlustanud, on Euroopa Kohus nõus vaidlustatud kohtumääruse punktides 27–33 esitatud Üldkohtu hinnangutega küsimuses, kas delegeeritud direktiiv puudutab apellante otseselt.

77 Teiseks tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktides 61–68 esitatud kaalutlustest, et delegeeritud direktiiv puudutab apellante isiklikult.

78 Sellest järeldub, et tühistamishagi, mille apellandid esitasid Üldkohtule, tuleb tunnistada vastuvõetavaks.

79 Kohtuasi saadetakse tagasi Üldkohtule tühistamishagi kohta sisulise otsuse tegemiseks.

Kohtukulud

80 Kuna kohtuasi saadetakse tagasi Üldkohtusse, tehakse käesoleva menetlusega seotud kohtukulude osas otsus hiljem.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 20. septembri 2023. aasta kohtumääruse Nicoventures Trading jt *vs.* komisjon (T-706/22, EU:T:2023:579) resolutsiooni punkt 1.**

2. **Tunnistada vastuvõetavaks Nicoventures Trading Limitedi, British American Tobacco (Germany) GmbH, British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., British American Tobacco España SA ja P.J. Carroll & Company Limitedi esitatud tühistamishagi komisjoni 29. juuni 2022. aasta delegeeritud direktiivi (EL) 2022/2100 peale, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/40/EL seoses teatavate erandite tühistamisega kuumutatud tubakatoodete puhul.**

3. Saata kohtuasi tagasi Euroopa Liidu Üldkohtusse käesoleva resolutsiooni punktis 2 osutatud tühistamishagi kohta sisulise otsuse tegemiseks.

4. Otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.

Allkirjad